

## Arrest

nr. 129 403 van 15 september 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U bent een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. U komt uit een heel conservatieve en religieuze familie. Uw vader is een gepensioneerd militair die voor defensie werkte. U beëindigde uw studies in de richting elektronica in de jaren 1382-1383 (Perzische tijdsrekening; 2003-2004 volgens de Europese tijdsrekening). U hebt zich nooit aangemeld om uw legerdienst te doen. U had geen speciale reden om uw legerdienst niet te doen, u had er gewoon geen nood aan. Na uw studies bent u onmiddellijk gaan werken, oa in verschillende internetwinkels. Uw eerste eigen winkel hebt u gedurende vier jaar uitgebaat, tot deze winkel bestolen werd in 1390 (2011-2012). Bij deze diefstal kwam de verzekering niet tussen en raakte u failliet. Via uw schoonzus T. B. (...)*

(O.V. 7.569.905) leerde u D. (...) kennen die u voorstelde om te helpen met het probleem van de winkel. Op aanraden van D. (...), die zei snel een koper te vinden, zette u uw woning te koop. Een paar dagen later liet D. (...) weten een koper gevonden te hebben. Als gevolg van de verkoop woonde u samen met uw echtgenote de laatste zestal maanden voor uw vertrek uit Iran op de benedenverdieping van het huis van uw schoonouders. U startte in de 12de maand van 1390 (februari/maart 2012) een nieuwe internet- en cd-winkel. D. (...) kwam langs en vroeg of u een deel van de bijbel voor hem kon downloaden en kopiëren van het internet. U zocht op het internet maar kwam tot de vaststelling dat alle religieuze websites gefilterd waren in Iran en men dus niet zonder filteromzeiler op een religieuze website kon komen. Toen D. (...) terugkwam, bevestigde hij wat u had ondervonden en dat alle godsdiensten - behalve de Islam – in Iran verboden zijn. D. (...) vertelde u vervolgens over het Christendom en begon u te prediken. Als gevolg van uw religieuze opvoeding waarbij u tal van regels werden opgelegd had u eerder al afstand van de Islam genomen. U bekeerde zich uiteindelijk tot het christendom. Wat u van D. (...) vernam over het Christendom vertelde u door aan uw echtgenote N. B. (...) (O.V. 7.569.887). Nadat D. (...) u vertelde dat hij christen was, vertelde ook T. (...) aan u en uw echtgenote dat ze bekeerd was en christen was geworden. U vroeg vervolgens of u ook naar de huiskerk kon komen waar T. (...) en M. (...) naartoe gingen. U ging voor het eerst samen met uw echtgenote naar de huiskerk op 13/1/1391 (1 april 2012) bij D. (...) thuis. Op het einde van deze eerste bijeenkomst legden u en uw echtgenote jullie getuigenis af en uitten jullie jullie bekering tot het christendom. Vanaf dan ging u elke week naar de huiskerk. In het totaal kwamen 9 personen – u, uw echtgenote, uw schoonzus, M. (...), A. (...), A. (...) G. (...), F. (...) D. (...), M. (...) en S. (...) – naar de huiskerk geleid door pastoor D. (...). De huiskerkbijeenkomsten werden gehouden bij M. (...) of bij de pastoor. U en uw echtgenote zeiden D. (...) dat jullie graag gedoopt zouden worden. U en uw echtgenote werden, zonder enig bijzondere voorbereiding, gedoopt op 28/3/1391 (17 juni 2012) in een woning in Kashan door twee – voor u onbekende - pastoors, genaamd V. (...) en N. M. (...). Op vrijdag 27/5/1391 (17 augustus 2012) was u samen met uw echtgenote en T. (...) op uitstap in de bergen in Isfahan toen T. (...) werd opgebeld door haar vriendin M. (...). Zij informeerde jullie dat D. (...) gearresteerd was, alles verraden was en jullie leven in gevaar was. Uit veiligheidsoverwegingen keerden jullie niet naar huis terug, maar hebt u uw vriend M. A. R. (...) opgebeld en gevraagd of jullie bij hem mochten onderduiken. Jullie doken onder in boomgaarden in een randstad van Isfahan, Khomeini Shahr genaamd. Uw vriend informeerde zich en ging ter plaatse kijken naar uw woonst. Hij vertelde jullie dat hij de politie had gezien bij uw huis en dat ze uw schoonouders hadden meegenomen en had gezien dat er in beslag genomen spullen werden ingeladen door de politie. Uw vriend kwam ook te weten dat uw schoonouders de dag nadien werden vrijgelaten. M. R. (...) had ook het huis van uw ouders geobserveerd. Hij hoorde uw vader zeggen dat hij u, zijn zoon, als een afvallige beschouwde omdat u ongelovig werd. Uw ouders zijn aldus op de hoogte zijn van uw bekering. M. R. (...) regelde uw vertrek uit Iran. Hij had contact met een rijke oom van uw echtgenote die jullie reis heeft betaald. De smokkelaar raadde aan om documenten mee te nemen om jullie problemen te kunnen aantonen. M. R. (...) nam daarom een foto van uw winkel die na de arrestatie van D. (...) verzegeld werd. Uw vriend bracht ook een kopie van een convocatiebrieven waaruit blijkt dat u, uw echtgenote en uw schoonzus werden opgeroepen om uitleg te verschaffen. Uw identiteitsdocumenten, meer bepaald shenasnameh (Iraans geboorteboekje) en Kart-e Melli (nationale kaart), hadden jullie zelf gedurende de hele reis naar België altijd op zak. Uit vrees voor vervolging omwille van jullie bekering, verliet u samen met uw echtgenote en uw schoonzus op 8/6/1391 (29 augustus 2012) het grondgebied van Iran. Jullie reisden via Istanbul (Turkije) naar België en kwamen hier aan op 16/6/1391 (6 september 2012). Op 7 september 2012 vroeg u asiel aan in België. Sinds uw aankomst in België ging u naar de kerk. Eerst ging u naar een protestantse kerk in de buurt van het opvangcentrum in Turnhout bij broeder B. (...). Vervolgens werden jullie overgeplaatst naar Wallonië, waar jullie één keer naar een Katholieke kerk gingen gezien er daar geen protestantse Iraansspreekende kerken in de buurt waren. Via de kerk in Turnhout, leerde u de Iraanse kerk te Brussel kennen. Toen u in Wallonië woonde ging alleen u enkele keren naar deze kerk omdat het traject te duur was en uw echtgenote het te ver vond. Sinds jullie allen naar Sint-Gillis verhuisden in maart 2013, frequenteren jullie driewekelijks de Iraanse kerk te Brussel. U probeerde tevergeefs informatie in te winnen over pastoor D. (...) en de huiskerkleden. Zo mailde u naar A. S. (...), de speciale VN-verslaggever voor de mensenrechten in Iran. U startte eind 2012, onder uw naam A. R. E. (...), een weblog genaamd 'R. (...)' op blogfa, met als doel Iraniërs te bereiken, en via het posten van religieuze zaken informatie te geven over het christendom en de kerk. Uw blog op blogfa werd na vier maanden geblokkeerd door de Iraanse autoriteiten omwille van de inhoud van de blog. U startte een andere weblog op blogspot omdat u wist dat de Iraanse autoriteiten dit niet konden blokkeren. U zette hier een tweetal posts op en besteedde hier verder geen tijd en energie aan. U besteedt wel veel tijd aan uw eigen facebookaccount op naam van R. (...) om mensen te informeren over uw geloof. Sinds uw vertrek uit Iran hebt u geen pogingen gedaan om contact op te nemen met familie of andere personen in Iran uit schrik dat dit problemen zou opleveren voor uw familie. U hebt toevallig één keer met uw vriend M. R.

(...) gesproken toen hij op skype aanwezig was. Hij zei dat uw schoonfamilie en uw familie het goed stelden maar dat hij niet wilde dat u hem nog zou contacteren om geen problemen te krijgen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (Iraans geboortboekje), uw originele Kart-e Melli (nationale kaart), uw Belgisch rijbewijs, uitgeprinte pagina's mbt de studies van uw echtgenote, een uitprint van een deel van het reglement m.bt. verlof en verzuim van het instituut voor hoger onderwijs N. (...); een kopie van een convocatiebrieff opgemaakt op 29/5/1391 (19 augustus 2012) waaruit blijkt dat u, uw echtgenote en uw schoonzus werden opgeroepen door de Iraanse justitie; een outprint van een foto genomen op 18 augustus 2012 van de ingang van een winkel waar verschillende posters en een onleesbare brief op geplakt zijn, een originele brief d.d. 28 november 2013 van dominee D. A. R. (...) van de Iraanse Kerk van Brussel waaruit blijkt dat u voor het eerst naar deze kerk kwam op 11 november 2011 en uw echtgenote op 31 maart 2013 en jullie sinds jullie verblijf in Brussel verschillende keren per maand naar de mis komen en dat u en uw echtgenote in Iran werden gedoopt op 28 Khordad 1391 (17 juni 2012) door de priesters V. (...) en N. M. (...); een origineel attest d.d. 29 november 2013 opgemaakt door een psychotherapeute van het gezondheidscentrum voor vluchtelingen 'Exil' waaruit blijkt dat u en uw echtgenote naar dit centrum gaan sinds eind 2012 omdat jullie allerlei moeilijkheden ondervinden als gevolg van uw vlucht uit Iran; een uitprint van uw persoonlijke facebookaccount op naam van R. M. (...); enkele e-mails van december 2012 tussen u en radio Mojteh waaruit blijkt dat u de radio vroeg om informatie van hun website en blog te mogen gebruiken op uw weblog en de radio dit weigerde, een e-mail van u aan broeder B. (...) geschreven op 13 december 2012 waarin u een antwoord vraagt op een eerder (hier niet gespecificeerde) gestelde vraag over een weblog, twee e-mails (één gericht aan A. S. (...), de speciale VN-verslaggever betreffende de mensenrechten in Iran en één aan B. E. (...)) waarin u vraagt om informatie in te winnen over pastoor D. (...) en de andere huiskerkleden, een uitprint van de weblog [www.r. \(...\).blogfa.com](http://www.r.blogfa.com) waaruit blijkt dat deze niet meer toegankelijk is omdat ze op bevel van de verantwoordelijke werd afgesloten van openbaar vertoon wegens een strafbare inhoud.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Op de vraag waarom u geen identiteitsdocumenten kon neerleggen verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw identiteitsdocumenten, meer bepaald uw shenasnameh en rijbewijs, had achtergelaten in Iran (Verklaring DVZ, vraag 21). Ook uw echtgenote en uw schoonzus legden dergelijke verklaringen af op de DVZ (Verklaring DVZ echtgenote, vraag 21; Verklaring DVZ schoonzus, vraag 21). Op het Commissariaat-generaal (CGVS) beweerde u echter geheel in tegenspraak dat jullie alle neergelegde identiteitsdocumenten (waaronder uw shenasnameh) meehadden tijdens jullie reis van Iran naar België (CGVS I, p. 12 en p. 16). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw verklaringen op de DVZ en kon u louter toevoegen dat u zich niet meer herinnert wat u op DVZ hieromtrent hebt gezegd (CGVS I, p. 17-18). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen kan geenszins dergelijke tegenstrijdigheid rechtvaardigen. U vermeldde ook dat u nooit een paspoort hebt gehad omdat u zonder enige reden evenwel nooit uw legerdienst hebt gedaan (CGVS I, p. 9-10), wat gezien het feit dat u uit een conservatieve familie komt met een vader die bij defensie werkte op zijn minst merkwaardig te noemen is (CGVS I, p.10 en p.21). Indien jullie – zoals u beweert – daadwerkelijk Iran illegaal zouden verlaten hebben en zonder geldige reisdocumenten – i.e. paspoorten – gereisd zijn van Iran via Turkije naar België, dan is het hoogst merkwaardig dat jullie wel gereisd zouden hebben met Iraanse identiteitsdocumenten op zak. Dergelijke reisweg breng immers allerlei risico's met zich mee, waaronder het risico dat jullie onderweg geconfronteerd werden met de Turkse autoriteiten waarbij jullie geen geldige reisdocumenten konden voorleggen. Indien jullie dan wel Iraanse identiteitsdocumenten op zak hadden, bestond het risico dat jullie teruggeleid werden naar de Iraanse grens. Het is weinig plausibel dat een smokkelaar dergelijk risico zou willen lopen en jullie zelfs zou hebben aangemoedigd om documenten mee te nemen op jullie reis (CGVS I, p. 12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisomstandigheden aanzienlijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Indien jullie identiteitsdocumenten bij aankomst in België - zoals u verklaarde op de DVZ – nog in Iran waren, dan komt anderzijds uw bewering geen enkel contact meer te hebben met personen in Iran ernstig in het gedrang, aangezien deze documenten in dat geval dienden opgestuurd te worden vanuit Iran naar België. Wat er ook van zij, uw algemene geloofwaardigheid komt ernstig in het gedrang.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u over een gedegen kennis aangaande de bijbel beschikt, verschillende elementen in uw opeenvolgende verklaringen uw bekering in Iran danig op de helling zetten. U kunt immers vooreerst al niet correct aangeven tot welke stroming van het protestantisme u behoort. U noemt meermaals 'prediken' of 'predikant' als een tak van het protestantisme (CGVS I, p. 2; p. 7-8 en CGVS III, p. 2). 'Prediken' op zich is echter volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal geen stroming of tak van het protestantisme. In dit opzicht is het ook hoogstens merkwaardig dat uw echtgenote hierover incoherente verklaringen aflegde en plots naast de term 'prediken' het woord 'evangelisch' toevoegde toen haar tijdens haar tweede gehoor op het CGVS voor de tweede keer werd gevraagd tot welke stroming van het protestantisme ze behoort (CGVS I gehoor echtgenote, p. 2 en CGVS II gehoor echtgenote, p. 3-4). Noch u, noch uw schoonzus heeft ooit de term 'evangelisch' genoemd. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw echtgenote geen andere stromingen van het protestantisme kon noemen (CGVS II gehoor echtgenote, p. 3-4). Hoewel u stelt voorts dat prediken de taak is van protestanten (CGVS I, p. 8 en p. 24), blijkt uit uw verklaringen echter dat u zelf niet actief predikt of, om het met andere woorden te zeggen, niet aan verkondiging van uw geloof doet. U post soms religieuze zaken op een weblog en op uw facebook-account, maar u spreekt niet met andersgelovigen over uw geloof. U verklaart dat u alleen anderen probeert aan te trekken en te beroeren met uw gedrag en karakter (CGVS II, p. 10-11; CGVS III, p. 16-17). Opvallend is ook gelet op uw taak te moeten prediken, dat zelfs uw familie niet wist van uw geloof (CGVS III, p. 16-17). Het is tevens opmerkelijk dat u als iemand die moet prediken zelf geen bijbel heeft. U stelde dat enkel en alleen pastoor D. (...) een bijbel had (CGVS I, p. 31). Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat bijbels redelijk makkelijk te verkrijgen zijn in Iran. Daarenboven is het merkwaardig dat u klaarblijkelijk als gedoopte protestant geconfronteerd met de term 'sacramenten' het laatste avondmaal en het doopsel niet kon benoemen als de twee sacramenten van het protestantisme (CGVS II, p. 7).

De geloofwaardigheid van de door u beweerde bekering en huiskerkbezoeken wordt nog verder ondermijnd omdat u een gebrekkige kennis hebt over pastoor D. (...) die u inwijdde in uw nieuwe geloof en de huiskerk leidde en over de manier waarop uw doopsel werd geregeld. Zo kent u vooreerst de familienaam van D. (...) niet (CGVS III, p. 5). Opmerkelijk is verder dat u niet weet hoe D. (...) christen is geworden. U weet immers niet wanneer hij zich bekeerde en hoe het komt of door wie hij is bekeerd (CGVS I, p. 28-29). Niettegenstaande D. (...) u inwijdde in zijn geloof, hebben jullie hier helemaal niet over gesproken (CGVS I, p. 29). Uw schoonzus, die al sinds 19/8/1390 (10 november 2011) naar de huiskerk van D. (...) gaat, weet evenmin hoelang D. (...) al pastoor is. Ze zou het nooit gevraagd hebben. Ze voegde toe dat indien jullie iets moesten weten dan zei hij het zelf en dat jullie verder geen vragen aan hem stelden (CGVS gehoor T. (...) II, p. 8). Gelet op het feit dat D. (...) diegene is die jullie inwijdde in zijn geloof wat er uiteindelijk toe leidde dat jullie zich bekeerden, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat zijn eigen bekering nooit ter sprake is gekomen. U hebt verder geen idee van welke kerk de priesters kwamen door wie u werd gedoopt (CGVS II, p. 8). Evenmin wist u te zeggen waarom uw eigen pastoor D. (...) u niet heeft gedoopt noch waarom juist die twee priesters uw doopsel hebben uitgevoerd. U kon ook niet vertellen waarom er twee pastoors dienden aanwezig te zijn om de rituelen van uw doopsel uit te voeren (CGVS III, p. 14). Gelet op het belang van een doopsel in het leven van een christen en gelet op de Iraanse context, meer bepaald op het risico dat u liep als gevolg van uw bekering, is het niet aannemelijk dat u dergelijke zaken in verband met uw doop niet weet. U kon evenmin uw doopsel staven aan de hand van enig begin van bewijs. In het bijzonder is uw uitleg waarom u geen enkel begin van bewijs hebt van uw doopsel weinig coherent met uw verklaringen. Uw verklaring dat u uw eigen doodsvonnissen zou tekenen door thuis in het bezit te zijn van foto's van uw doopsel is vreemd want op zich is het wekelijks frequenteren van een huiskerk in de Iraanse context op zijn minst even gevaarlijk en zelfs risicovoller dan het bezitten van foto's van een doop (CGVS I, p. 30 en CGVS III, p. 12).

Dat de geloofwaardigheid van uw bekering ernstig in het gedrang komt, wordt bevestigd door de vaststelling dat uw verklaringen over de problemen die hebben geleid tot uw vlucht uit Iran geenszins geloofwaardig zijn. Vooreerst legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van uw problemen. U legde louter en alleen een kopie van een convocatiebrief neer. Niet alleen heeft een kopie geen enkele bewijskracht, uw verklaringen met betrekking tot deze convocatiebrief zijn allerm minst aannemelijk. U kent amper iets over de inhoud van deze brief gezien u niet kon zeggen waar en door welke instantie u werd opgeroepen. Verder is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent over hoe uw vriend M. R. (...) aan deze kopie is geraakt en dat u geen enkel idee hebt waar het origineel zich bevindt en hierover zelfs geen vragen hebt gesteld aan uw vriend. U wist evenmin wanneer, waar en hoe deze brief is afgeleverd (CGVS I, p. 15-17). U kon bovendien ook geen enkel overtuigend begin van bewijs van eigendom van uw winkel (bv een contract) neerleggen (CGVS I, p. 12). De door u neergelegde outprint van een foto waarmee u wilde aantonen dat uw winkel werd verzegeld, toont louter en alleen een deur, niks meer en niks minder, en kan dus geenszins als een bewijs worden

beschouwd. Documenten hebben overigens enkel bewijswaarde indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Voorts is het weinig overtuigend dat M. (...) slechts heel beknopt was in het doorgeven van informatie en louter specificeerde dat D. (...) werd gearresteerd, alles verraden was en jullie dus in gevaar verkeerden, maar niet meer informatie gaf over de omstandigheden van D. (...)s arrestatie, hoe zij aan die informatie kwam, of er nog andere huiskerkgenoten problemen hadden gekend en welke stappen zij zou ondernemen door deze situatie (CGVS I, p. 31 en CGVS III, p. 10; CGVS gehoor T. (...) I, p. 12-13 en p. 18 en CGVS gehoor T. (...) III, p. 3). Het is verder merkwaardig dat jullie in Iran geen enkele poging hebben gedaan om hierover meer informatie te verkrijgen (CGVS III, p. 10). Uw schoonzus verklaarde dat jullie hiervoor niet in de mogelijkheid verkeerden (CGVS gehoor T. (...) I, p. 12-13). U preciseerde dat jullie geen andere personen konden contacteren en M. R. (...) de enige persoon was bij wie jullie terecht konden. De enige die nog informatie kon inwinnen was uw vriend maar u stelde dat u hem niet in gevaar wilde brengen (CGVS III, p. 10). Toch is het opmerkelijk dat jullie via uw vriend M. R. (...) dergelijke demarche niet durfden te ondernemen, gezien hij voor jullie wel allerhande andere informatie had bezorgd. Zo bezorgde hij jullie de convocatiebrief en foto en ging hij ter plaatse kijken bij uw huis om te zien wat er was gebeurd waardoor hij jullie kon melden dat er een huiszoeking werd uitgevoerd, spullen in beslag werden genomen en uw schoonouders werden meegenomen door de autoriteiten (CGVS I, p. 31-32; CGVS gehoor T. (...) I, p. 13).

Verder kan worden opgemerkt u geen weet hebt van het vervolg van uw problemen noch van wat uw problemen uiteindelijk veroorzaakten en teweegbrachten voor uw familie in Iran. Zo bent u niet op de hoogte of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt (CGVS I, p. 32-33). U hebt weinig informatie over wat er precies met uw familieleden gebeurde. Zo weet u niet precies door welke autoriteiten uw schoonouders werden meegenomen en hoe ze door de autoriteiten werden behandeld (CGVS I, p. 31-33). Volgens uw schoonzus kon M. R. (...) geen informatie over uw familie vragen aan de oom met wie hij in contact stond omdat jullie zijn leven niet wilden riskeren (CGVS gehoor T. (...) II, p. 4-5). Het is echter weinig geloofwaardig dat jullie geen poging deden om informatie in te winnen via de oom die nota bene jullie reis heeft betaald (CGVS gehoor T. (...) I, p. 10). In dit verband kan nog worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen van uwentwege. U verklaarde in eerste instantie dat uw echtgenote heeft gesproken met de oom die jullie reis betaalde en dat u daarom vermoedt dat die oom zo op de hoogte is van jullie problemen en jullie bekering (CGVS I, p. 18). Plots wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat uw echtgenote nooit rechtstreeks met de oom heeft gesproken en alleen M. R. (...) de regelingen en gesprekken met de oom deed. Hiermee geconfronteerd, ontkende u al uw vorige verklaringen, wat bovengenoemde tegenstrijdigheid echter helemaal niet kan herstellen (CGVS I, p. 19). Behalve dat u uw vriend M. R. (...) per toeval één keer hebt aangesproken op skype en hij u toen kort heeft meegedeeld dat uw familie en uw schoonfamilie het goed stelden, stelt u met niemand in Iran nog contact te hebben gehad sinds uw vertrek en sindsdien geen inlichtingen meer te hebben (CGVS I, p. 4-6). In bovenstaande werd reeds opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat u geen enkel contact meer onderhoudt met personen in Iran. Bovendien is het zeer vreemd dat u enerzijds in België wel e-mails zou sturen om u te informeren over pastoor D. (...) en de andere leden van de huiskerk (CGVS II, p. 3), maar u zich anderzijds niet zou informeren over uw eigen (schoon)familie. Dat u naar eigen zeggen wel contact zou kunnen opnemen met uw vriend in Iran, maar dat u geen pogingen wil ondernemen omdat uw vriend één keer heeft gezegd dat hij dit niet wil (CGVS I, p. 17), is tevens een houding die weinig blijk heeft van interesse voor uw situatie. Uw desinteresse en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe om te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bekering en de door u aangehaalde problemen in Iran.

Wat betreft uw verklaring een weblog te hebben opgericht op blogfa en hierop zaken te hebben gepost in verband met het christendom (CGVS II, p. 3-4), dient vooreerst te worden gewezen op uw algemene geloofwaardigheid die gelet op bovenstaande ernstig in het gedrang komt. U verklaarde dat uw blog geblokkeerd werd en niet meer toegankelijk is (CGVS II, p. 3-4). Het is echter weinig aannemelijk dat u een weblog getiteld 'R. (...)' zou aanmaken met uw eigen persoonlijke gegevens (eigen naam) (CGVS II, p. 6 en p. 9), daar uit uw verklaringen blijkt dat zelfs uw facebookaccount waarop u religieuze zaken post niet op uw eigen naam staat en u enkel op de naam 'R. (...)' op facebook te vinden bent (CGVS I, p. 7-8). Overigens kan worden opgemerkt dat u niet bij benadering

kon zeggen hoeveel mensen uw blog lazen (CGVS II, p. 6 en CGVS III, p. 18) en u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd dat aantoonde dat deze blog op blogfa een voldoende invloed kan hebben gehad waardoor u gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten. Van uw blog op blogspot kan hetzelfde worden gezegd. U hield zich met deze blog naar eigen zeggen niet bezig. U postte er louter twee zaken op en hebt nooit gevolgd hoeveel mensen deze blog hebben gelezen (CGVS III, p. 17-18). Het loutere feit dat er bij het openen van de door u vermelde blog op blogfa een tekst verschijnt waaruit blijkt dat deze blog niet meer openbaar toegankelijk is wegens een strafbare inhoud, is geenszins een reden om bij een terugkeer naar Iran daadwerkelijk een vervolging te vrezen van de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat om als cyberdissident door de Iraanse autoriteiten te worden gevisieerd, vooral de invloed van de blog meespeelt die onder meer kan worden gemeten aan de aanhang die een blog heeft en de link die de blogger met een dissidente groepering zou hebben. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dan ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran omwille van het onderhouden van een blog die al een jaar niet meer toegankelijk is, geen verhoogd risico op vervolging of het lijden van ernstige schade loopt.

Hoewel blijkt uit uw verklaringen dat u een goede kennis hebt van het christendom, kan hierover worden opgemerkt dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan zo'n huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw bekering. De door u neergelegde documenten wijzen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing niet betwist. De uitprints van het instituut voor Hoger Onderwijs van uw echtgenote hebben louter betrekking op haar studies en opleiding, hetgeen op zich in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat volgens de regels van Nourdanesh bij verzuim een student niet meer verder mag studeren, heeft geen enkele invloed op bovenstaande vaststellingen. De brief van dominee D. A. R. (...) kan bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd. De brief van het gezondheidscentrum Exil vertoont vooreerst een sterk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een psychotherapeute, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van de vastgestelde problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid.

De door u neergelegde e-mails hebben geen enkele bewijswaarde om uw bekering en vervolging in Iran te staven. Ze tonen hooguit aan dat u inlichtingen inwon over een situatie zonder dat hieruit de waarachtigheid van de aangehaalde feiten of uw effectieve persoonlijke betrokkenheid hierbij blijkt. Bovendien kan hier nog worden toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien deze ook daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig relaas, *quod non in casu*. De convocatiebrief, de foto, uw facebookaccount en weblogs werden hierboven reeds besproken.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringslicht. Verzoekende partij maakt tevens gewag van een "kennelijke beoordelingsfout".

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet

aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat op de Dienst Vreemdelingenzaken geen echt gehoor plaatsvindt. Verzoekende partij werd immers verzocht om snel de redenen die haar ertoe hebben geleid het land te ontvluchten uiteen te zetten. Het hele gehoor is dan ook een grove samenvatting van haar uitgebreid asielrelaas. Verzoekende partij merkt eveneens op dat bij een dergelijk gehaast gehoor makkelijk vergissingen kunnen voorvallen en dat een verkeerde uitdrukking, vertaling of notering zeer snel kan voorkomen. Bovendien heeft zij op het Commissariaat-generaal bevestigd dat zij alle documenten bij zich had tijdens haar reis. Verzoekende partij ziet niet in waarom zij haar identiteitsdocumenten achter zou houden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om deze dan vervolgens alsnog neer te leggen op het Commissariaat-generaal.

Waar verwerende partij opmerkt dat het reizen met Iraanse identiteitsdocumenten risico's inhoudt en dat het weinig plausibel overkomt dat een smokkelaar een dergelijk risico zou willen lopen, legt verzoekende partij uit dat het voor haar de eerste keer was dat zij is gevlucht, waardoor zij geen benul

had van de risico's die zij nam. Zij is dan ook niet in discussie gegaan met de smokkelaar. De vlucht naar België werd trouwens niet door haarzelf geregeld maar door haar vriend M. R.. Tot slot bevestigt verzoekende partij dat zij haar legerdienst niet heeft gedaan. Haar vader was inderdaad militair, maar hij heeft haar nooit gedwongen om haar legerdienst te doen. Verzoekende partij merkt dienaangaande op dat zij de redenen die haar vader hiervoor had uiteraard niet kan toelichten.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij de in de 'verklaring' vermelde vragen op een correcte wijze beantwoordt (administratief dossier, stuk 26, verklaring). Deze verklaringen werden haar bovendien achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 26, verklaring, p. 6). Bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal merkt verzoekende partij op dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk 'katholiek' in plaats van 'predikant' heeft genoteerd, doch verzoekende partij maakt verder geen opmerkingen over dit interview (administratief dossier, stuk 17, p. 3). Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat het niet aannemelijk is dat de uitdrukkelijke verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij haar shenasnameh en haar rijbewijs heeft achtergelaten in Iran, het gevolg zijn van een vergissing/verkeerde vertaling/verkeerde notering. In dit verband wenst de Raad nog op te merken dat ook de echtgenote en de schoonzus van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben aangegeven dat zij hun documenten hadden achtergelaten in Iran. Een dergelijke vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan voormeld verweer.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij niet inziet waarom zij haar identiteitsdocumenten achter zou houden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, om deze dan vervolgens nog neer te leggen op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat verzoekende partij en haar familieleden flagrant tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de (identiteits)documenten die zij hebben meegenomen naar België, waar verzoekende partij geen aanvaardbare verklaring voor kan geven. Het spreekt voor zich dat een dergelijke bevinding de geloofwaardigheid van haar verklaringen ernstig ondermijnt.

Daar waar verzoekende partij aannemelijk tracht te maken dat zij met haar eigen documenten illegaal haar land van herkomst is ontvlucht en dat zij wel degelijk kon besluiten om haar legerdienst niet te doen, hoewel haar vader militair is geweest, is de Raad van oordeel dat ook deze argumentatie niet kan overtuigen. De Raad acht het hoe dan ook niet plausibel dat verzoekende partij op illegale wijze, met behulp van een smokkelaar, haar land van herkomst heeft verlaten en dat zij tijdens deze ganse reis in het bezit zou zijn geweest van een origineel identiteitsdocument, maar geen paspoort, en bovendien een kopie van een oproepingsbrief en dit dan nog op aanraden van deze smokkelaar. Verder dient te worden vastgesteld dat de uitleg dat verzoekende partij de redenen van haar vader waarom hij haar nooit heeft gedwongen om haar legerdienst te doen niet kan toelichten, niet wegneemt dat het toch zeer vreemd overkomt dat verzoekende partij haar legerdienst nooit heeft gedaan omdat zij hier geen behoefte aan had en dat haar vader desbetreffend nooit actie zou hebben ondernomen. Verzoekende partij verschaft deze uitleg tijdens haar gehoor om aan te geven waarom zij geen paspoort kon verkrijgen (administratief dossier, stuk 17, p. 9) en waarom zij dus geen paspoort kan voorleggen. Een dergelijke verklaring komt, mede gelet op de andere vaststellingen van verwerende partij in dit verband, niet geloofwaardig over.

2.2.6.1. Betreft de vaststellingen dat verzoekende partij eerst niet kon zeggen tot welke stroming binnen het protestantisme zij behoort en zij achteraf meermaals 'prediken' of 'predikant' als een tak van het protestantisme benoemde, terwijl 'prediken' geen stroming of tak van het protestantisme is, en haar echtgenote achteraf naast de term 'prediken' het woord 'evangelisch' toevoegde terwijl verzoekende partij noch haar schoonzus op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van de term 'evangelisch', verwijst verzoekende partij naar een brief afkomstig van een predikant bij de evangelische kerk Bethel (bijlage 1b bij het verzoekschrift), waarin onder meer het volgende wordt vermeld: *"De evangelische richting bestaat deels als een stroming binnen de kerkgenootschappen maar soms vormt ze ook zelfstandige gemeenten (kerkelijke gemeenschappen). Dit laatste is ongetwijfeld in Iran het geval waar moslims die tot het christendom overgaan, vanwege het feit dat bekering tot een andere godsdienst*

*verboden is, geen aansluiting kunnen zoeken bij bestaande kerken en hun geloof alleen heimelijk kunnen belijden. De leidinggevendenden van een evangelische gemeente worden in het Nederlands gewoonlijk 'voorganger' genoemd, soms 'predikant', in het Engels en Frans resp. 'pastor' en 'pasteur'.*

Verzoekende partij vervolgt dat er bijgevolg een misverstand is ontstaan, doordat zij bedoelde dat 'predikant' een tak is binnen het protestantisme en verwerende partij het in de bestreden beslissing heeft over het verkondigen van het geloof. Dit misverstand blijkt volgens verzoekende partij uit de volgende passage van de bestreden beslissing: *"Opvallend is ook gelet op uw taak te moeten prediken, dat zelfs uw familie niet wist van uw geloof. Het is tevens opmerkelijk dat u als iemand die moet prediken zelf geen Bijbel heeft."* Verzoekende partij wijst er in dit verband nog op dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij *"Protestant predikant, Besharati"* is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar gebrek aan kennis over haar nieuwe religie tracht te minimaliseren door erop te wijzen dat er sprake zou zijn van een misverstand. De Raad is echter niet overtuigd door deze uitleg. Immers, het feit dat verzoekende partij het heeft over een tak binnen het protestantisme, terwijl verwerende partij het heeft over het aanzetten tot een bepaald geloof, neemt niet weg dat verzoekende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat 'prediken' of 'predikant' een tak zou zijn binnen het protestantisme (*"U zegt dat u predikant bent, niet katholiek bent, welke stroming bedoelt u daarmee. Dat is een protestantse tak"*, administratief dossier, stuk 17, p. 3). Het feit dat verzoekende partij elders in de gehoren aanklaart dat zij het als haar taak ziet om te prediken, verandert niets aan de vaststelling dat verzoekende partij meermaals heeft aangegeven dat 'prediken' – of "besharati", zie administratief dossier, stuk 17, p. 7-8 – volgens haar ook een tak zou zijn binnen het protestantisme. Daarbij wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald dat haar echtgenote plots tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal naast het woord 'prediken', het woord 'evangelisch' toevoegde toen haar tijdens dit gehoor voor een tweede keer werd gevraagd tot welke stroming van het protestantisme zij behoort. Verwerende partij merkt tevens op dat noch verzoekende partij noch haar schoonzus ooit de term 'evangelisch' heeft vermeld tijdens hun gehoren. Bovendien, zo stelt verwerende partij nog, kende de echtgenoot van verzoekende partij geen andere stromingen dan het evangelisme. Het spreekt voor zich dat dergelijke vage en incoherente verklaringen, mede gelet op de Iraanse context – verzoekende partij en haar familie hebben de weloverwogen keuze gemaakt om de staatsgodsdienst, de islam, achter zich te laten, hetgeen niet zonder risico is – afbreuk doen aan de bewering van verzoekende partij dat zij zich werkelijk tot het christendom heeft bekeerd. Daarbij dient nog te worden benadrukt dat men tevens de andere door verwerende partij gedane vaststellingen dienaangaande in acht moet nemen. De uitleg in de als bijlage toegevoegde brief doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, aangezien in dit document enkel gewag wordt gemaakt van het feit dat men met de term 'evangelisme' zowel kan refereren aan een stroming binnen een kerkgemeenschap als naar een (zelfstandige) kerkgemeenschap op zich.

Verzoekende partij citeert nog enkele passages uit het *"Immigration and Refugee Board of Canada"* (bijlage b4 bij het verzoekschrift) waarin onder meer vermeld wordt dat het al dan niet weten tot welke religieuze stroming een Iraniër zich heeft bekeerd, afhangt van diens omkadering en dat de precieze tak of stroming niet noodzakelijk gepreciseerd wordt in deze huiskerken. Bovendien zijn dergelijke termen niet veelvoorkomend in het Farsi en kunnen deze moeilijk te vertalen zijn. De Raad is echter van oordeel dat zelfs deze informatie niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Hoewel op zich zou kunnen worden aanvaard dat verzoekende partij enigszins vaag zou blijven over de precieze tak of subtak tot dewelke zij zich zou hebben bekeerd, is het niet overtuigend dat verzoekende partij zowel de woorden 'protestant' als 'prediken' gebruikt wanneer haar wordt gevraagd naar de religieuze stroming die zij aanhangt en dat haar echtgenote, tijdens haar tweede gehoor dan ook nog eens aangeeft dat zij het evangelisme aanhangen, terwijl deze termen nooit werden aangehaald door verzoekende partij en haar schoonzus. Dergelijke volatiele verklaringen overtuigen niet. Bovendien heeft verzoekende partij verklaard dat zij twee of drie maanden na haar aankomst in België naar een kerk is gegaan in Ternat en dat zij sinds een jaar, samen met haar echtgenote en haar schoonzus, naar een Iraanse kerk in Brussel gaat (administratief dossier, stuk 17, p. 14-15). Verzoekende partij heeft zich dan bovendien ook nog eens actief beziggehouden met het opzoeken van informatie over haar nieuwe religie, nu zij twee blogs en een 'religieuze facebookpagina' heeft opgestart om te communiceren met andere gelovigen over haar nieuwe geloof. Deze omkadering maakt het niet overtuigend dat verzoekende partij, haar echtgenote en haar schoonzus in die mate in de mist zijn gegaan wanneer hen de vraag werd gesteld welke religieuze stroming zij precies aanhangen.

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij het laatste avondmaal en het doopsel niet kon benoemen als de twee sacramenten van het protestantisme, merkt verzoekende partij op dat uit haar

verklaringen duidelijk blijkt dat zij de vraag niet goed heeft begrepen en dat verwerende partij overigens zelf heeft gesteld dat zij een goede algemene kennis heeft van de Bijbel. Verzoekende partij merkt hierna op dat uit het feit dat zij het woord 'sacramenten' niet heeft verstaan, niet kan worden afgeleid dat zij niet weet wat het laatste avondmaal of het doopsel zijn.

2.2.7.2. De Raad bemerkt dat verzoekende partij niet wordt verweten niet te kunnen vertellen wat het laatste avondmaal of wat het doopsel is, maar dat wordt vastgesteld dat zij deze gebeurtenissen niet kan linken aan de term 'sacramenten'. Uit de verklaringen die verzoekende partij in het verzoekschrift citeert, kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij het woord 'sacramenten' niet heeft verstaan, maar kan worden opgemaakt dat verzoekende partij simpelweg niet bekend is met dit begrip. De Raad is van oordeel dat, van iemand die beweert zich te hebben bekeerd tot het christendom en op regelmatige wijze sinds enige tijd de Bijbel te bestuderen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat die zou kunnen zeggen wat/welke de sacramenten zijn. Hoe dan ook kan een dergelijke vaststelling niet als een losstaand motief worden beschouwd, maar dient men deze te kaderen binnen de andere in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen.

2.2.8.1. Verzoekende partij betwist dat het voor haar mogelijk zou zijn geweest om in Iran aan een Bijbel te geraken. Zij verwijst hiervoor naar een antwoord op haar mail naar 'Mohabat News' (bijlage b2 bij het verzoekschrift) en naar een rapport van het 'Immigration and Refugee Board of Canada'. Verzoekende partij haalt tenslotte nog aan dat zij risico's met betrekking tot het in bezit zijn van een Bijbel in Iran wou vermijden.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat D. een Bijbel had. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij desnoods niet aan een kopie van (een deel van) dit boek zou hebben kunnen geraken. Dat zij geen risico's wou lopen door in het bezit te zijn van dergelijke teksten, komt weinig overtuigend over. Verzoekende partij heeft er immers, zo wordt tevens in de bestreden beslissing aangehaald, verschillende keren op gehamerd dat zij het als haar taak beschouwt om over haar nieuwe geloof te praten en om anderen te overtuigen van haar geloof. Dat verzoekende partij dan niet eens over een (kopie van een) Bijbel zou beschikken, komt dan ook bevreemdend over.

2.2.9.1. Betreft het verwijt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van haar doopsel in Iran en hier geen coherente uitleg voor kan verschaffen, betoogt verzoekende partij dat er overduidelijk een verschil bestaat tussen het bezitten van foto's en het frequenteren van een huiskerk. Het bezoeken van een huiskerk is namelijk onderdeel van wat mag worden verwacht van een gelovige, het in bezit zijn van foto's niet. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat zij niet bereid is om haar leven te riskeren voor een paar foto's.

2.2.9.2. De Raad is het eens met verwerende partij waar zij motiveert dat de uitleg van verzoekende partij dat zij door het in bezit zijn van dergelijke foto's haar eigen doodsvonnis zou tekenen, weinig coherent is, aangezien zij dan wel het risico neemt om op regelmatige wijze een huiskerk te bezoeken. Desalniettemin kan verzoekende partij op zich niet worden verweten geen foto's of films te hebben neergelegd van haar doopsel. In de bestreden beslissing wordt echter nog aangehaald dat verzoekende partij zeer weinig informatie kon geven over pastoor D. die haar inwijdde in haar nieuwe geloof en die de huiskerk leidde, dat zij evenmin wist te zeggen van welke kerk de priesters kwamen door wie zij werd gedoopt en dat zij net zo min kon vertellen waarom deze twee pastoors dienden aanwezig te zijn om de rituelen van haar doopsel uit te voeren. Verwerende partij concludeert dat het, gelet op het belang van het doopsel in het leven van een christen en gelet op de Iraanse context, meer bepaald op het risico dat zij liep als gevolg van haar bekering, niet aannemelijk is dat verzoekende partij dergelijke zaken in verband met haar eigen doopsel niet weet. De vaststelling dat zij bovendien geen enkel begin van bewijs van dit doopsel heeft bijgebracht, wordt dan ook enkel volledigheidshalve aangehaald in de bestreden beslissing en verandert niets aan voormelde motieven, die verzoekende partij hetzij niet kan weerleggen (zie punt 2.2.10.2.) hetzij onbesproken laat in haar verzoekschrift.

2.2.10.1. Verzoekende partij legt uit dat zij niet veel weet over D. omdat er, gelet op de Iraanse context, zo min mogelijk privé-informatie werd gegeven over de personen die naar de huiskerk gingen. Verzoekende partij vindt het onbegrijpelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze plausibele uitleg.

2.2.10.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij de familienaam van pastoor D. niet kent, dat zij niet weet hoe D. christen is geworden, dat zij evenmin wist te zeggen

wanneer hij zich bekeerde en hoe het komt of door wie hij is bekeerd en dat haar schoonzus, die al sinds november 2011 naar de huiskerk van D. gaat, evenmin weet hoe lang D. al pastoor is. Uit de verklaringen van verzoekende partij en haar schoonzus blijkt dat zij hier nooit naar hebben gevraagd en dat er nooit over werd gesproken. Verwerende partij haalt terecht aan dat het op zijn minst merkwaardig te noemen is dat de eigen bekering van pastoor D. nooit ter sprake is gekomen, nu hij degene is die verzoekende partij en haar schoonzus heeft ingewijd in het christendom.

De Raad vindt dat het ter vergoelijking aangehaald excuus dat er zo min mogelijk informatie werd gegeven over de personen die naar de huiskerk gingen om het risico op problemen in te perken, niet volstaat om dit gebrek aan informatie goed te praten. Ten eerste komt het niet overtuigend over dat verzoekende partij, haar echtgenote noch haar schoonzus enige vragen zouden hebben gesteld over de (religieuze) achtergrond van pastoor D., die de huiskerk waartoe zij zich hebben aangesloten leidde. Indien zij risico's op problemen met de Iraanse autoriteiten wensten te vermijden, kan men er net van uitgaan dat zij zich terdege zouden informeren over deze persoon. Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat sommige huiskerkbijeenkomsten plaatsvonden bij D. thuis (administratief dossier, stuk 17, p. 26). Indien verzoekende partij en de andere huiskerkleden gewoon bij D. thuis werden uitgenodigd voor hun religieuze activiteiten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekende partij op zijn minst de familienaam van D. zou kennen.

2.2.11.1. Inzake de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot de persoon die rechtstreeks met de oom van haar echtgenote heeft gesproken, haalt verzoekende partij nogmaals aan dat er fouten zijn gemaakt tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij vond de vertaling zodanig slecht dat haar raadsman heeft gevraagd om in te grijpen. Er werd een verzoek tot wijziging van de tolk voor het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verstuurd (bijlage b3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij bevestigt verder dat haar echtgenote enkel met M. R. heeft gesproken en niet met haar oom.

2.2.11.2. De Raad wenst er ten eerste op te wijzen dat de tegenstrijdigheid in kwestie betrekking heeft op de opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Een verwijzing naar de omstandigheden van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet relevant.

Verder stelt de Raad vast dat de verklaringen die verzoekende partij omtrent het contact tussen haar echtgenote/M. R. en haar oom heeft afgelegd, voldoende duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar zijn: *"Mijn vrouw heeft ermee gesproken. Ik weet niet wat zij tegen hem heeft gezegd, ik heb hem niet gesproken. Maar normaal gezien, moet zij tegen hem iets gezegd hebben waarom wij vluchtten."* (administratief dossier, stuk 17, p. 18). Pas nadat verzoekende partij geconfronteerd wordt met het feit dat zij of haar echtgenote wel met iemand contact hadden kunnen opnemen, laatstgenoemde had immers nog met haar oom gesproken, ontkent verzoekende partij plots dat zij nog contact heeft kunnen hebben met haar oom en beweert zij dat dit gebeurde via M. R.. Deze wisselende verklaringen betreffen volgens de Raad dan ook een poging om haar asielproblematiek aannemelijk te maken. Van een miscommunicatie of een verkeerde vertaling is dan ook duidelijk geen sprake. Bovendien heeft verzoekende partij op geen enkel moment gewag gemaakt dat er problemen waren met de tolk of met de vraagstelling in het algemeen. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

De Raad wenst er verder nog op te wijzen dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid slechts een deel is van de motivering die in de bestreden beslissing vermeld wordt. Verwerende partij kaart hoofdzakelijk aan dat het uiterst onaannemelijk overkomt dat verzoekende partij geen weet heeft van het vervolg van haar problemen in Iran en evenmin van wat deze problemen uiteindelijk veroorzaakten en teweegbrachten voor haar familie in Iran. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij niet wist door welke autoriteiten haar schoonouders werden meegenomen en hoe ze door de autoriteiten werden behandeld. Volgens haar schoonzus kon M. R. geen informatie vragen over haar familie aan de oom met wie zij in contact stond uit vrees voor zijn leven, doch verwerende partij merkt op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij en haar schoonzus geen enkele poging deden om informatie in te winnen via de oom die *nota bene* hun vluchtreis heeft betaald. Verwerende partij motiveert verder nog dat het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij enerzijds wel e-mails zou sturen om te informeren over het lot van pastoor D. en de andere leden van de huiskerk, terwijl zij zich dan niet zou kunnen informeren bij haar eigen (schoon)familie. Verwerende partij stelt ten slotte nog vast dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel contact kan opnemen met M. R. voor verdere informatie, maar dat zij dit niet wenst te doen omdat hij één keer heeft gezegd dat hij dit niet wil, een houding reflecteert die niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde gegronde vrees

voor vervolging. De Raad maakt voormelde motieven tot de zijne, nu verzoekende partij dienaangaande geen enkel verweer aanbrengt in haar verzoekschrift.

2.2.12.1. Aangaande de vaststellingen omtrent de door verzoekende partij opgerichte weblogs en het facebookprofiel, licht verzoekende partij toe dat “*deze blog*” toegankelijk was tussen oktober/november 2012 en maart/april 2012 en dat deze sinds april 2013 geblokkeerd werd door de Iraanse overheid. Men kan er dan ook vanuit gaan dat de overheid deze blog belangrijk genoeg vond om er een einde aan te maken, aldus verzoekende partij. Volgens verzoekende partij betwist verwerende partij noch dat de blog heeft bestaan, noch dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte waren. Zij vindt het dan ook zeer merkwaardig dat verwerende partij concludeert dat verzoekende partij zonder problemen zou kunnen terugkeren naar Iran.

2.2.12.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom verwerende partij niet aannemelijk acht dat verzoekende partij door deze blogs (en de facebookpagina) werkelijk een risico loopt om te worden vervolgd door haar autoriteiten indien zij zou terugkeren naar Iran. Zo haalt verwerende partij onder meer aan dat haar weblog(s) op de naam R. staan en dat het, gelet op het feit dat zelfs haar facebookprofiel enkel deze naam vermeldt en niet haar echte naam, niet aannemelijk is dat verzoekende partij deze weblogs zou hebben aangemaakt met haar eigen persoonlijke gegevens. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten weet hebben van het feit dat zij degene is die achter dergelijke blogs/pagina's zit. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij helemaal niet kan zeggen hoeveel mensen haar blogs lazen. Over haar blog op blogspot, verklaart verzoekende partij overigens dat zij er louter twee zaken op postte en dat zij nooit heeft gevolgd hoeveel mensen deze blog hebben gelezen. Volgens de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, speelt net de aanhang van een dergelijke blog een cruciale rol om door de Iraanse autoriteiten als cyberdissident te worden aanzien. Van iemand die niet onder eigen naam (slechts enkele) berichten post en die verder ook niet eens weet of en hoeveel mensen deze berichten hebben gelezen – hetgeen er impliciet op wijst dat haar aanhang hoe dan ook niet enorm zal zijn geweest, nu het aantal reacties op haar berichten haar kennelijk niet zijn bijgebleven – kan volgens de Raad worden besloten dat het niet aannemelijk is dat die dan ook effectief door de Iraanse autoriteiten zal worden gevisieerd bij terugkeer. Het feit dat deze blogs werden afgesloten, volstaat niet om aan te nemen dat er in hoofdte van verzoekende partij een dergelijk risico zou bestaan.

2.2.13.1. Verzoekende partij licht op uitvoerige wijze toe dat in bepaalde gevallen toepassing dient te worden gemaakt van het voordeel van de twijfel. Zij wijst er eveneens op dat twijfel over de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent haar oprechtheid verwerende partij niet ontheft van de plicht om zich *in fine* de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees voor vervolging in haren hoofdte. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de UNHCR-Proceduregids en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij voegt tot slot nog toe dat uit het feit dat zij “*twee keer*” werd verhoord op het Commissariaat-generaal, kan worden afgeleid dat verwerende partij twijfels heeft.

2.2.13.2. De Raad meent dat het volstaat om er wederom op het wijzen dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit *in casu* niet het geval is. Dit wordt bevestigd in onderhavig arrest. Verzoekende partij kan het voordeel van de twijfel dan ook niet worden toegekend. Verder kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.17.

2.2.14.1. Verzoekende partij wijst erop dat de situatie in Iran met betrekking tot de vrijheid van godsdienst verontrustend is. Zij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert enkele passages uit een rapport van het “*Immigration and Refugee Board of Canada*”. Verzoekende partij voert vervolgens aan dat het compleet onrealistisch is om te stellen dat zij haar nieuwe religie in Iran in alle discretie kan beleven, nu zij op haar blog artikelen met betrekking tot het christendom heeft gepost.

2.2.14.2. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij deze blogs met haar eigen gegevens heeft aangemaakt en dat de Iraanse autoriteiten dus zouden weten wie achter deze blogs – waarvan verzoekende partij niet eens het aantal volgers/lezers kan situeren – zit. Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door haar kennis over het christendom/protestantisme werkelijk problemen zal ondervinden met haar autoriteiten. Haar beweerde lidmaatschap bij een huiskerk in Iran, de daarbij

behorende religieuze activiteiten en de problemen die zij daardoor zou hebben gekend, zijn immers niet geloofwaardig.

2.2.15. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij merkt op dat zij, gezien de situatie van christenen in haar land van herkomst, *“door het eenvoudige feit van zich in Nepal te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt”*, doch zij toont hiermee niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 31 en stuk 32, zie ook administratief dossier B. T., stuk 21) en dat verzoekende partij, haar echtgenote en haar schoonzus tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 december 2013 (B. T. 4 december 2013), 21 januari 2014 en 10 maart 2014 (B. T. 11 maart 2014) de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT